

Principiile Slujirii

de Zac POONEN

ALFA SOFTWARE - 2010 ©

Toate drepturile rezervate Editurii Alfa Software & autorului.

*Editura Alfa Software este acreditată de Centrul Național ISBN - ISSN - CIP
din cadrul Bibliotecii Naționale a României
sub numărul 1048 / 24.09.2008*

Toate drepturile rezervate. Tipărit în România. Nici o parte din această lucrare
nu poate fi reprodusă sub nicio formă, prin niciun mijloc mecanic sau
electronic, sau stocată într-o bază de date fără acordul
prealabil, în scris, al Editurii Alfa Software sau a autorului.

All rights reserved. Printed in Romania. No parts of this publication may be
reproduced or distributed in any form or by any means, or stored
in a data base or retrieval system, without the
prior written permission of the Publisher or the author.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României POONEN, ZAC

Principiile slujirii/ Zac Poonen; trad.: Vlad Sabău, Nicolae
Tulici Ed. a 2-a, - Zalău : Alfa Software, 2010
ISBN 978-973-88915-7-9

- I. Sabău, Vlad (trad.)
- II. Tulici, Nicolae (trad.)

Zac POONEN

Principiile slujirii

CUPRINS

CAPITOLUL 1.....	7
PRINCIPII ALE SLUJIRII LUI DUMNEZEU.....	7
 CAPITOLUL 2	 28
DUMNEZEU ARE NEVOIE DE BĂRBAȚI	28
 CAPITOLUL 3	 34
CÂTEVA ADEVĂRURI IMPORTANTE PE CARE LE-AM ÎNVĂȚAT	34
1. Dumnezeu ne iubește așa cum L-a iubit pe Isus	34
2. Dumnezeu își găsește plăcerea în oamenii sinceri....	35
3. Dumnezeu își găsește plăcerea în cel care dă cu bucurie.....	36
4. Sfințenia vine prin ațintirea privirii la Isus	37
5. Trebuie să fim umpluți de Duhul Sfânt în mod continuu.....	39
6. Calea crucii este calea vieții	40
7. Părerile oamenilor sunt bune de aruncat la coș	40
8. Dumnezeu disprețuiește tot ce este mare în ochii lumii.....	41
9. Nimeni nu ne poate face rău, în afară de noi înșine	42
10. Dumnezeu are un plan desăvârșit pentru viețile noastre	43
11. Secretul pentru a fi puternic este cunoașterea îndeaproape a lui Dumnezeu	44
12. Noul Legământ este cu mult superior Vechiului Legământ.....	45
13. Suntem chemați să fim respinși și persecutați de oameni	46
14. Trebuie să-i primim pe toți cei pe care îi primește Dumnezeu	47

15. Trebuie să tratăm orice ființă umană cu demnitate	48
16. În afară de Dumnezeu să nu destăinuim nimănui nevoile noastre financiare	48
Concluzie	50

Textele biblice sunt scrise între ghilimele, cu caractere *italice* și sunt citate din versiunea *Dumitru Cornilescu*.
 Celelalte citate biblice, care nu sunt scrise cu caractere italice, sunt parafrazări contextuale utilizate de autor (*Nota trad.*)

CAPITOLUL 1

PRINCIPII ALE SLUJIRII LUI DUMNEZEU

Mesaj transmis liderilor creștini evanghelici la conferința All-India despre „Pregătirea pentru misiunea și conducerea bisericii”

17 decembrie 1997

Aș dori să deschidem Cuvântul lui Dumnezeu la *Apocalipsa, capitolul 4*.

După ce, în *capitolul 1*, Domnul i-a dat lui Ioan o descoperire a Persoanei Sale, El i-a dat, în *capitolele 2 și 3*, o viziune pătrunzătoare cu privire la starea multora din bisericile care erau în acea parte a lumii. După cum știți, multe dintre acele biserici erau într-o stare de decădere foarte avansată. Apoi, în *capitolul 4 cu versetul 1*, Domnul îi spune: „*Suie-te aici!*”. Ce cuvinte încântătoare sunt acestea!

Când vedem starea lucrurilor din jurul nostru și ne întâlnim cu probleme, la care nu avem vreo soluție, este atât de plăcut să-L auzim pe Domnul spunându-ne: „Vino mai sus! Vino și privește lucrurile din punctul Meu de vedere – și nu de la nivelul de jos, pământesc, de la care ai privit aceste lucruri până acum”. Cred că aceste cuvinte: „**Vino mai sus!**” trebuie să le auzim încontinuu.

Pavel spunea: „*Fac un singur lucru: uitând ce este în urma mea, și aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cerești a lui Dumnezeu, în Hristos Isus*” (Filipeni 3:13,14). El a auzit

chemarea de a veni mai sus și, oricât de sus ajungea, nu era niciodată automulțumit de nivelul său.

Pericolul în conducerea creștină este că noi stăm atât de mult înaintea oamenilor. Suntem aclamați. Acum avem deja și acoperire mass-media. Avem titluri și ranguri atașate numelor noastre! Ce ar mai putea să ne lipsească?! Vă voi spune: **„Avem nevoie să ne apropiem de inima lui Dumnezeu! Avem nevoie să mergem mai sus!”**

Dumnezeu nu l-a creat pe Adam fiindcă avea nevoie de un *slujitor*. Nu l-a creat pe Adam fiindcă avea nevoie de un *savant*. Iar pe voi și pe mine nu ne-a creat fiindcă avea nevoie de slujitori sau savanți. El are milioane de îngeri care să-L slujească. El l-a creat pe Adam pentru ca, în primul rând, acesta să *poată avea părtășie cu El*. Acesta este motivul pentru care legea pentru Adam NU era: „*Șase zile să lucrezi și a șaptea zi să te odihnești*”. Nu. Acea poruncă a venit mai târziu, prin Legea lui Moise.

Adam a fost creat în a șasea zi. Așa că PRIMA zi a vieții lui, a șaptea zi pentru Dumnezeu, dar prima pentru Adam – a fost o zi de odihnă și de părtășie cu Creatorul său. Abia după această zi, a părtășiei cu Dumnezeu, trebuia Adam să Îl slujească în grădină, pentru următoarele șase zile.

Când uităm această ordine, când uităm că părtășia cu Dumnezeu trebuie tot timpul să aibă loc *înainte de* ieșirea noastră în via Lui pentru a-L sluji, atunci ratăm scopul primar al creării noastre și al răscumpărării noastre.

Putem fi atât de acaparați de nevoile din jurul nostru, mai ales într-o țară ca India, încât nu ne mai rămâne timp pentru părtășia cu Dumnezeu. Poate simțim că aceasta e o pierdere de vreme, când există atâtea nevoi în jurul nostru! Dar ce rezultat are munca a cărei motivație este numai nevoia? Abundență de muncă,

poate, dar rezultatele vor fi de slabă calitate. Statisticile sunt înșelătoare. Ați auzit, probabil, o zicală care spune că există trei tipuri de minciuni – minciunile negre, minciunile albe și *statisticile*! Statisticile sunt, deci, înșelătoare. Gruparea „Martorii lui Iehova” are statistici, mormonii au statistici; și aceste grupări sunt dintre acelea, care au cea mai mare creștere numerică astăzi în lume. Toți au statistici în aceste zile, dar Isus niciodată nu Și-a făcut griji în privința statisticilor.

Au fost perioade în viața mea, când am trecut prin anumite crize. Una a fost în perioada tinereții, când am căutat să-L slujesc pe Domnul, dar cu toate că cunoșteam Cuvântul am constatat că eram lipsit de putere! Așa că m-am rugat Domnului să mă boteze cu Duhul Sfânt – *pentru a fi îmbrăcat cu putere de sus*. Știu că sunt puncte de vedere diferite cu privire la acest lucru – și nu încerc să conving pe nimeni. Vreau să spun doar, că eram născut din nou și botezat în apă, dar din viața mea nu curgeau „râuri de apă vie”. Știam, însă, că Isus a promis tuturor celor ce vor crede în El că din viața lor vor curge râuri de apă vie și niciodată nu vor fi seci; însă eu constatam, de multe ori, că eram secat. Chiar dacă cunoșteam Cuvântul și chiar dacă predicam, eram fără vlagă. Foarte des slujirea mea înaintea Domnului era, ca și cum ai pompa cu o pompă manuală. Știți ce înseamnă aceasta – pompezi, iarăși pompezi și ies câțiva picuri de apă. Ceea ce iese nu seamănă deloc cu un râu. Totuși vedeam că Isus spunea clar: „*Cine crede în Mine, din inima lui vor curge râuri de apă vie*”.

Tot ce vă pot spune este că L-am căutat pe Dumnezeu și El S-a întâlnit cu mine. Această întâlnire a schimbat direcția vieții mele. Nu am trecut în biserica Penticostală. Nu mă consider penticostal sau carismatic; dar Dumnezeu S-a întâlnit cu mine și m-a umplut cu Duhul Lui cel Sfânt.

Apoi, după câțiva ani, am ajuns la o altă criză a vieții mele. A fost o criză de autenticitate, în care se ridica problema dacă ceea ce predicam altora era, într-adevăr, în adâncul ființei mele, o realitate; de asemenea, dacă esența mesajului, cu care păream să fiu încărcat când vorbeam înaintea oamenilor, era sau nu o sarcină reală, pe care o purtam cu-adevărat în inima mea.

În urmă cu aproape 28 de ani am ținut la Deolali primul nostru Congres „All-India” pe teme de Evanghelizare. Am prezentat acolo o lucrare pe care am pregătit-o dinainte în scris. Eram tânăr, având doar 30 de ani, și știți cum e când suntem tineri. Vroiam să-i impresionez pe toți și lucrarea mea era impresionantă, pentru că am lucrat la ea, din greu. Eram invitat ca vorbitor la conferințe pe teme de sfințirea vieții în Australia, în Singapore și în alte părți. Peste tot, căutam să-i impresionez pe oameni.

Apoi, odată Domnul mi-a vorbit și m-a întrebat: „Tu vrei să **impresionezi** oamenii sau vrei să-i **ajută**?”. Eu i-am răspuns: „Doamne, eu vreau să-i *ajut*”. Atunci Domnul a spus: „Atunci nu mai încerca să-i impresionezi.” Ca urmare am ajuns la un moment al vieții, în care a trebuit să recunosc: „Doamne, viața mea lăuntrică nu corespunde cu ceea ce predic.” În exterior aveam o mărturie bună din partea oamenilor. Dar viața interioară a gândurilor mele și atitudinile mele – atitudinea mea față de bani – nu erau după modelul lui Isus. Îl proclamam pe Hristos cu gura, dar Duhul lui Hristos nu era la conducerea vieții mele interioare, a gândurilor mele. A trebuit să fiu cinstit cu Dumnezeu în legătură cu această problemă.

Eu am ajuns la convingerea că primul pas înspre Dumnezeu este *sinceritatea*.

Pe atunci eram deja destul de cunoscut. Scriam cărți care aveau o largă circulație, aveam o emisiune săptămânală la radio și eram invitat la tot felul de

evenimente. Într-o zi, Domnul a vorbit inimii mele și m-a întrebat: „Ești gata să stai pe scenă înaintea acelei mulțimi, care te respectă, și să le spui că nu ești autentic, că nu ești sincer?”. Am spus: „Da, Doamne! Nu îmi pasă ce cred oamenii despre mine. Vreau ca tu să lucrezi în viața mea. Ți cer un singur lucru: ca viața mea interioară să corespundă cu ceea ce predic”.

Aceasta i-am cerut Domnului în urmă cu douăzeci și trei de ani. Dumnezeu S-a întâlnit cu mine din nou. El îi răsplătește pe aceia, care Îl caută cu sârguință; mi-a spus: „Vino mai sus”.

Pentru toți cei douăzeci și doi de ani care au trecut de atunci, părtășia cu Dumnezeu a devenit cel mai de preț lucru din viața mea. Mi-a schimbat viața, îndepărtând din ea toată descurajarea și depresia.

Am găsit secretul umblării cu Dumnezeu și slujirea mea s-a umplut de bucurie! Nu mai este seacă!

Toată slujirea ta depinde de umblarea ta personală cu Dumnezeu. Adu-ți aminte, când Isus se afla în casa Mariei și a Martei. I-a spus Martei: „Ești îngrijorată și apăsată de atât de multe lucruri!”. De ce era îngrijorată Marta? Erau acolo nevoi de acoperit, iar ea Îl slujea pe Isus într-un mod altruist, făcând sacrificii, muncind din greu în bucătărie – nu pentru ea însăși, ci pentru Domnul și pentru ucenicii Lui. Ce slujire mai mare ar fi putut face? A fost total altruistă în ceea ce a făcut! Nu a făcut-o pentru bani sau pentru un salariu, așa cum slujesc azi mulți lucrători creștini. Nu. Nu făcea nimic pentru sine! Și totuși Domnul îi spune: „Ești apăsată de atât de multe lucruri!”. Ea credea că Maria era cea egoistă, stând acolo la picioarele Domnului fără să lucreze nimic, doar ascultând. Dar Isus a spus: „Acesta este lucrul important. Acesta este SINGURUL LUCRU necesar”.

Există o parafrază frumoasă a versetului *1 Corinteni 4:2*, care spune: „Cel mai important lucru pentru un slujitor este ca el să facă numai ceea ce îi spune

stăpânul lui”. Aceasta a adus atât de multă odihnă inimii mele! Ce am de făcut, când văd o lume plină de nevoi? Să mă îngrijoresc și să mă frământ, fiind complet absorbit de nevoie? În creștinătate sunt o mulțime de manipulatori care doresc să mă pună la lucru. Dar eu îi spun Domnului: „pe Tine vreau să Te aud”. Sunt o mulțime de Marte, care mă vor critica spunând: „Nu-ți pierde vremea ascultând, când o lume plină de nevoi piere în păcat”.

În mod sigur trebuie să luăm aminte la nevoile lumii. Isus a spus: *„Ridicați-vă ochii, și priviți holdele, care sunt albe acum, gata pentru seceriș”*. Trebuie să luăm aminte la nevoi, și trebuie să le atragem atenția și altora asupra nevoilor. *Da*. Dar chemarea trebuie să vină neapărat de la Dumnezeu, nu de la om. Pentru mine aceasta a fost o descoperire.

Isus a stat în Cer vreme de patru mii de ani, timp în care lumea zăcea murind în nevoia de un Mântuitor. Nimeni nu L-a putut presa să plece din Cer înainte de timpul hotărât de Tatăl, *„dar când a venit împlinirea vremii”* El a venit. Când a venit pe Pământ, a așteptat vreme de treizeci de ani făcând scaune și bănci – timp în care lumea zăcea muribundă! Doar nevoia în sine nu a L-a mobilizat. Când, însă, a venit momentul potrivit, Tatăl a spus: *„Du-te”*. Și El S-a dus, și a făcut mai mult în trei ani și jumătate decât ar fi putut face alții în trei mii de ani. Cea mai importantă caracteristică a unui slujitor NU este alergatul în cât mai multe locuri pentru Dumnezeu, ci ascultarea glasului Său. Este dificil să ascuți.

În anii tinereții eram într-o adunare, unde studiam Scriptura, posteam și ne rugam regulat. Eram învățați să avem în fiecare dimineață un „timp de liniște” – un obicei bun, pe care îl recomand tuturor. Totuși, în ciuda acestor multe ore *aparent* petrecute în prezența Domnului, oamenii erau încă supărăcioși, dificili, înclinați înspre a critica și a judeca pe alții, suspicioși și având amărăciune în viața lor. Ceva era greșit undeva. Pe de altă parte,

uneori am avut ocazia să petrec zece sau cincisprezece minute cu un om evlavios și să mă simt inspirat și provocat. Puteți să vă imaginați atunci, ce ar însemna să petreceți zece sau cincisprezece minute cu Însuși Dumnezeu? Cum se face atunci, că niciunul dintre noi nu eram schimbați? Domnul mi-a arătat, că de fapt nu petreceam timp **cu El** în acel „timp de liniște”. Petreceam timp cu mine însumi. Studiam doar o carte – și nu exista vreo diferență, în ce privește studiul, dacă cartea din fața mea era Biblia sau o carte de chimie. Nu petreceam timp cu Dumnezeu – ascultându-L pe El. Eu doar studiam o carte!

În privința Mariei, Isus a spus că: *„un singur lucru trebuie. Maria și-a ales partea cea bună”* (Luca 10:42), și anume *să asculte*. Din ascultare decurg toate celelalte lucruri și aceasta este o cale foarte eficientă de a-L sluji pe Dumnezeu, fiindcă ascultând, El este Acela care îți poate spune ceea ce trebuie să faci!

Tatăl I-a spus lui Isus ceea ce are de făcut. Odată Isus a fost îndemnat de Duhul să meargă pe jos 80 de kilometri de la Galilea până în ținutul Tirului și al Sidonului, dincolo de granițele Israelului. Nu știu câte ore i-a luat să parcurgă acel drum – probabil o zi întreagă. Acolo a întâlnit o femeie dintre neevrei a cărei fiică era posedată de un demon. El a scos afară acel demon, arătând ucenicilor marea credință pe care a avut-o acea femeie când a cerut doar fărâmiturile ce cădeau de la masa copiilor. Apoi S-a întors în Galilea. Acesta a fost modul în care a trăit Isus. A fost în stare să străbată tot drumul acela pentru UN singur suflet. Lucrarea aceasta nu a fost impresionantă din punct de vedere statistic! Însă a fost făcută în ascultare de voia lui Dumnezeu.

Isus a slujit în acest mod timp de trei ani și jumătate, iar la sfârșitul acelei perioade El a spus Tatălui: *„Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfârșit lucrarea pe care Mi-ai dat-o s-o fac”* (Ioan 17:4). A împlinit El toate

nevoile care erau în lume – în India, în Africa? Nu. Însă a terminat lucrarea pe care i-a dat-o Tatăl; și nu Și-a dorit să stea pe Pământ nici măcar cu o zi mai mult. De asemenea, apostolul Pavel a putut spune la sfârșitul vieții că: „*mi-am isprăvit alergarea*”.

În Trupul lui Hristos, tu ai o anumită chemare, iar eu am alta, diferită de a ta. Însă indiferent de chemarea individuală, trebuie să înțelegem ceea ce vrea Dumnezeu de la fiecare dintre noi. Una din cauzele asurzirii față de vocea lui Dumnezeu este **lipsa de autenticitate** care există în viețile noastre – lipsa de sinceritate și prefăcătorie.

Fariseii nu au putut auzi ceea ce spunea Isus, pentru că trăiau o viață de prefăcătorie. Ei dădeau altora impresia că erau evlavioși, așezându-se în fruntea oamenilor ca lideri și savanți ai vremii lor. Dacă l-ați fi întâlnit pe Petru sau pe Ioan, cu patru sau cinci ani înainte ca ei să se fi întâlnit cu Isus și i-ați fi întrebat: „Petru, Ioan, ați putea să-mi spuneți numele vreunui om evlavios pe care îl cunoașteți?”, foarte probabil că ar fi menționat numele unui fariseu, care era un lider în sinagoga locală la acea vreme. Aceasta le era înțelegerea, că oamenii care studiau Scriptura, posteau, se rugau, purtau cutii mici cu versete din Scriptură pe frunțile lor și arătau atât de sfinți și atât de pioși erau cu adevărat evlavioși. Deci vă puteți imagina șocul, pe care l-au avut, când L-au auzit pe Isus etichetându-i pe acei lideri din sinagogă ca pe o adunătură de ipocriți care candidează la un loc în Iad.

Când Isus Și-a ales ucenicii, nu a ales nici măcar unul din vreo școală biblică. În acele zile la Ierusalim exista o școală biblică condusă de Gamaliel, dar Isus nu S-a dus să-Și aleagă ucenicii de acolo. El i-a luat de pe marginea lacului Galileii - oameni needucați – și i-a făcut apostolii Săi. Apoi, aceștia au scris cărți pe care acum seminariile biblice le dau ca material de studiu

cursanților pentru obținerea unui doctorat în teologie! Nu este acesta un fapt uimitor? Eu cred că Petru însuși nu ar fi fost în stare să dobândească vreo diplomă la seminarele noastre teologice. Probabil că singurul dintre ucenici, care ar fi fost în stare să obțină o astfel de diplomă, era Iuda – cel mai deștept și mai abil membru al grupului.

De ce i-a ales Isus pe asemenea oameni? Pentru că erau oameni deschiși și gata să-L asculte. Câtă agitație a fost când acești bărbați simpli au intrat în vreo sinagogă și au predicat! Ei nu predicau mesaje de rutină, pe care oamenii le auzeau mereu. Ei erau prooroci; și oamenilor nu le-au plăcut niciodată proorocii. În istoria de o mie cinci sute de ani a Israelului, cum spunea Ștefan, „pe care dintre prooroci nu i-au persecutat?”

Acei apostoli nu erau vorbitori diplomați. Erau prooroci; și eu cred că țării noastre i-ar fi de folos câțiva prooroci în aceste vremuri, astfel încât să putem auzi ce ne spune Dumnezeu, căruia nu Îi pasă de ceea ce este mare și însemnat în ochii oamenilor.

Nu sunt împotriva conferințelor, cum e și aceasta, în care ne-am adunat noi acum. Însă, de mai bine de douăzeci de ani am încetat să mai merg la astfel de conferințe. Refuz orice invitație de acest fel. Știu că aceste întâlniri te pot face renumit. Ai priză la publicul larg și ești mediatizat; dar am descoperit, în timp ce călătoream prin satele din țara noastră, unde se află momentan ponderea chemării mele la slujire, căci oamenii care muncesc efectiv nu sunt la o conferință ca aceasta. Ei sunt necunoscuți și sunt acolo, afară, în acele sate. Ei nu pot vorbi englezește și în mod sigur nu știu să țină o cuvântare; dar sunt plini de Duhul Sfânt, îl iubesc pe Domnul și ies în afară, aducând suflete pierdute la Hristos. Slavă lui Dumnezeu pentru astfel de oameni! În schimb, alții își organizează misiuni și devin cunoscuți ca lideri de misiune, obținând cinstirea din partea oamenilor. Mulți dintre aceia, care sunt primii acum, vor

fi ultimii când va reveni Isus. Așa că este bine pentru noi să fim smeriți. Este bine pentru noi să ne vedem propria micime. Poate că, totuși, nu suntem așa de mari în ochii lui Dumnezeu, cum cred alți creștini despre noi datorită diplomelor și a titlurilor noastre. Acestea îi pot impresiona pe oameni, dar nu pe Dumnezeu. De fapt, ele nu-l impresionează nici pe diavol. El se teme de un om sfânt, de un bărbat autentic, care este la fel pe dinăuntru ca și pe dinafară și care niciodată nu predică ceea ce nu trăiește la modul practic.

Oamenii mă întreabă: „Frate Zac, de ce nu-i impulsionezi pe creștini să meargă în misiune în India de Nord?” Eu le răspund: „Isus i-a învățat pe alții să facă numai ceea ce El Însuși, mai întâi, a înfăptuit” (vezi *Faptele Apostolilor 1:1*). Eu nu am trăit niciodată în nordul Indiei. Deci nu pot spune altora să o facă. Nu spun că nu trebuie mers acolo. Spun doar, că eu nu pot predica ceea ce nu fac.

Însă eu nu sunt întregul Trup al lui Hristos. Sunt numai o parte din el. Luat ca mădular separat, eu sunt și voi fi un membru *neechilibrat* al Trupului lui Hristos. Singurul om echilibrat, care a umblat vreodată pe Pământ, a fost Isus Hristos. Tu ești neechilibrat, iar eu la fel. Să nu credem că vreunul din noi este mai mult decât o parte. Fiecare parte este necesară – evanghelistul, învățătorul, păstorul, proorocul și apostolul – pentru ca oamenii să fie făcuți mădulare ale Trupului lui Hristos și ca acest Trup să fie zidit.

Care este chemarea noastră? Este să facem ca cineva, care nu este membru al Trupului lui Hristos, să devină mădular al acestui Trup. În fond, nu aceasta este oare chemarea noastră? Cred că în această privință suntem cu toții de acord.

De vreme ce Duhul Sfânt folosește cuvântul „*Trup*”, permiteți-mi să folosesc pentru exemplificare trupul omenesc. Să zicem că aici pe o farfurie se află un

cartof (reprezentându-l pe un necredincios) care trebuie să devină o parte a trupului meu. Cum are loc această integrare? În primul rând prin *evangelizare*, adică prin întinderea înspre afară a mâinii și prin luarea acelui cartof.

Evangelizarea este întotdeauna prima slujire pentru îndeplinirea acestei sarcini. De aceea eu niciodată nu subestimez valoarea evangelizării. Ea este nespus de valoroasă pentru mine și în mod special îi apreciez pe aceia, care sunt angajați în această slujire în zăduful și în murdăria din nordul Indiei. Le citesc cu un viu interes revistele, pe care le primesc acasă periodic și care mă informează despre slujirea acestor scumpi frați ai mei, care muncesc acolo din greu. Când am fost în Nord, am avut ocazia să mă și întâlnesc cu unii din ei.

Deci aici este mâna mea care ia cartoful de pe farfurie. Acel cartof nu va deveni niciodată parte a trupului meu, dacă „evangelistul” (mâna mea) nu se întinde înspre afară și nu face „evangelizare” (adică nu ia cartoful și îl pune în gura mea).

Dar oare această acțiune este tot ceea ce am de făcut? Dacă doar țin acel cartof în gură, va deveni el o parte a trupului meu? Nu. După o vreme se va strica și va trebui să-l dau afară din gura mea. Acesta este modul, în care unii dintre cei convertiți putrezesc în unele din bisericile noastre! Ei sunt luați înăuntru și ținuți doar în gură!

Este nevoie să se întâmple ceva mai mult cu acel cartof. Trebuie să fie mestecat și zdrobit de dinții mei. Atunci cartoful poate să-și închipuie că tot procesul digestiei s-a încheiat, dar nu, nu s-a încheiat! Cartoful merge în jos în stomacul meu și acolo constată că o ploaie acidă este turnată fără cruțare peste el. Aceasta e o imagine a slujirii profetice în biserică. Știm cu toții că nu este confortabil, când se toarnă acid peste noi. Slujirea gingașă, prin care am fost ridicați de pe farfurie, a fost

atât de agreabilă; dar când se toarnă acid peste noi, ceea ce simțim nu este deloc un sentiment plăcut. Acum cartoful este complet zdrobit și nu mai arată deloc ca un cartof. Însă, în câteva săptămâni, ce să vezi, el a ajuns carne, sânge și oase – o parte legată organic de trupul meu!

Acum, a cui slujbă a fost cea mai importantă în îndeplinirea acestei sarcini? Care dintre noi are vreo slujire pe care nu ar fi primit-o? Dacă suntem smeriți, vom mărturisi că fără celelalte mădulare din Trup *suntem neechilibrați*. Mâna nu este cu nimic mai importantă decât stomacul. Se completează reciproc. Din păcate, în creștinătate există o permanentă concurență între mădulare – mâna își clădește împărăția ei, stomacul își clădește împărăția lui și gura și-o clădește pe-a ei! Care este rezultatul acestei concurențe? Nu un Trup, ci un "Laborator de Anatomie" cu o gură aici, un stomac dincolo, o mână în altă parte, și un picior deoparte. Acesta nu este un Trup!

Care este nevoia noastră cea mai stringentă? Da, este adevărat, avem nevoie de instrucțiuni. Dar mai mult decât orice altceva avem nevoie de *smerenie*. Trebuie să recunoaștem că suntem cu toții importanți în egală măsură – fiecare mădular din Trupul lui Hristos; și marele lider de misiune nu este cu nimic mai de preț în această slujire ca fratele sărac, care nu vorbește bine engleza, dar care iese și aduce suflete la Hristos. Ei toți fac parte din același Trup.

„Vino mai sus” ne spune Domnul, „și privește lucrurile din perspectiva mea.” Lucrurile arată foarte diferit, când sunt privite din punctul de vedere al lui Dumnezeu și nu dintr-o perspectivă pământească.

De ce sunt atât de mulți lucrători creștini care au o părere atât de bună despre ei înșiși? Fii sincer. Ce gânduri ai cu privire la propria ta persoană, când ești singur cu tine însuși? Sunt ele gânduri de smerenie, de

recunoaștere a faptului că tu prin tine însuși nu ești nimic?

Câteodată stau afară și mă uit la stele. Știu că sunt milioane de stele și că tot Pământul este doar un fir de praf în acest Univers. Atunci spun: „O, Doamne, ce mare ești! Ce vast e acest Univers! Sunt o astfel de particulă minusculă pe acest fir de praf numit Pământ; și fiind aici eu pretind să te reprezint pe Tine și predic oamenilor despre lucruri atât de mărețe. Te rog, ajută-mă să-mi pot estima corect propria persoană!”. V-aș recomanda ca fiecare dintre voi să vorbiți așa cu Dumnezeu.

Dumnezeu dă har celor smeriți. Oricine poate dobândi cunoștință, dar numai cei smeriți pot primi har. Avem nevoie mult mai mare de har decât de cunoștință.

M-am gândit la tinerii, care vin la Domnul și care sunt persecutați de familiile lor pentru noua lor credință. Ce vede o astfel de persoană, când vine la una din bisericile noastre? Oare vede Duhul lui Isus Hristos acolo? Oamenii din jurul nostru au o impresie așa de rea despre creștinism!

De multă vreme cred că cel dintâi principiu al unei slujiri eficiente, fie în evanghelizare fie în alt domeniu, se găsește în *Evrei 2:17*, unde scrie că Isus „*a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile*”. Vreau să medităm la aceste cuvinte: „S-a făcut asemenea fraților Săi în toate lucrurile”.

Cum pot să-i slujesc pe alții? Trebuie să mă fac ca ei în toate lucrurile. Trebuie să mă cobor la nivelul lor.

De ce nu pot comunica cu o furnică micuță care mișună pe podea? Pentru că sunt prea mare. Dacă mă duc la acea furnică în formă umană, se va înspăimânta. Singurul mod, în care pot comunica cu ea, este, în primul rând, să mă fac asemenea ei. Singura modalitate de comunicare a lui Dumnezeu cu noi a fost să devină ca noi. Putem înțelege cu toții acest lucru; dar să ne aducem aminte că în slujirile noastre față de alții – fie într-o

biserică locală fie într-o zonă încă neatinsă de Evanghelie – cel dintâi principiu este acesta: să fim făcuți asemenea lor în toate lucrurile, să stăm unde stau ei, după cum zicea Ezechiel: *„Am ajuns (...) la robii de război (...) în locul unde se aflau; și am rămas acolo (...) în mijlocul lor” (Ezechiel 3:15).*

Aceasta înseamnă, de exemplu, să nu vrem să ne ridicăm pe noi înșine deasupra altora în nici un fel. Din această cauză Isus le-a spus ucenicilor Săi să nu își ia niciodată vreun titlu ca „Învățător”, „Părinte”, sau orice alt titlu. De ce? Pentru că un titlu te va înălța deasupra oamenilor pe care îi slujești. Îi vei intimida cu măreția ta, în loc să fii ca unul dintre ei.

În ciuda unui astfel de avertisment, noi totuși avem astăzi în creștinătate o mulțime de oameni care au titluri.

Avem impresia că adoptând metodele lumii Îl putem sluji mai bine pe Dumnezeu. Însă nu avem dreptate.

Citim în Vechiul Testament că la un moment dat Filistenii au capturat Chivotul Legământului lui Dumnezeu. Însă au avut o problemă cu el, așa că l-au trimis înapoi pe un car cu boi. După câțiva ani, David, când s-a hotărât să mute Chivotul, s-a gândit: „Uite, asta-i o idee bună. Modalitatea, prescrisă de Lege, de transportare a Chivotului pe umerii leviților e-n regulă pentru distanțe scurte, dar pentru distanțe lungi metoda Filistenilor se vede clar că e mai bună”. Așa că a pus și el Chivotul pe un car cu boi. Știți ce s-a întâmplat mai departe. Boii s-au împiedicat și Uza și-a întins mâna pentru a sprijini Chivotul. Dumnezeu S-a aprins de mânie și l-a lovit pe loc cu moartea pe Uza, pentru că el nu era un levit. Dumnezeu nu a fost de acord să-și schimbe metodele. Atunci David a fost extrem de deranjat; dar de unde a început totul? A început atunci când David i-a imitat pe filistenii. Apoi a survenit moartea.

Tragedia morții vine de fiecare dată când imităm lumea prin adoptarea metodelor ei, și anume, când bisericile creștine sunt conduse prin metode manageriale, specifice societăților comerciale, și când factorul financiar devine primordial în lucrarea creștină.

Este bine să ne întrebăm pe noi înșine: oare biserica sau organizația pe care o conducem ar supraviețui și în condițiile, în care ar înceta să mai intre bani în contul ei? Ori s-ar năruî totul din cauza lipsei banilor? *O lucrare autentică a lui Dumnezeu se poate **folosi** de bani, dar nu devine niciodată **dependentă** de bani.* Ea va fi dependentă numai de Duhul Sfânt.

Biblia spune că Duhul este gelos (*Iacov 4:5*) – gelos atunci când altceva sau altcineva Îi ia locul de drept în Biserică. Acel altceva poate fi muzica. Eu nu sunt împotriva muzicii. Cred că trebuie să avem în bisericile noastre muzica de cea mai bună calitate, fără să imităm, însă, lumea. Dar nu e voie să *depindem* de muzică.

De exemplu, dacă credem faptul că la sfârșitul unei întâlniri creștine, punând orga să cânte în surdina noi putem mișca oamenii să ia o decizie, ce este aceasta? Este manipulare psihologică, nu puterea Duhului Sfânt.

Dacă Cuvântul lui Dumnezeu este predicat în puterea Duhului Sfânt, așa cum Isus și apostolii au făcut-o, nu veți mai avea nevoie să puneți orga să cânte în surdina spre finalul predicii. Puteți să o aveți dacă vă place, dar nu e înspre folosul duhovnicesc al adunării. Când nu ai puterea Duhului Sfânt, vei încerca să-i manipulezi pe oameni prin metode psihologice pentru a-i determina să ia o decizie. Pe termen lung, însă, vei descoperi că astfel de decizii au fost numai emoționale și superficiale.

Duhul Sfânt este gelos pentru locul, care pe bună dreptate este al Lui în Biserică. Nu Îl poți înlocui cu teologie. Nu Îl poți înlocui cu muzică. Nu Îl poți înlocui cu bani. Mulțumim lui Dumnezeu pentru toate aceste lucruri

și le folosim pe toate. Isus a folosit banii. Deci cum am putea fi împotriva folosirii lor? Este scris că Isus a cântat un imn de laudă. În *Evrei 2:12* citim că Însuși Isus este Cel care conduce Biserica în lauda adusă Tatălui. Când Îl lăudăm pe Dumnezeu, Îl urmăm pe Conducătorul nostru. Deci cum am putea fi împotriva muzicii? Nu suntem împotriva nici unuia din aceste lucruri, dar se pune întrebarea, de care din acestea *suntem dependenți*.

Suntem oare dependenți de personalități proeminente sau de predicatori mari? Nu? Duhul Sfânt este gelos.

Isus a devenit un *slujitor*. Fiecare lider creștin vorbește despre un stil de viață de slujire și ce înseamnă să fii un slujitor. De asemenea, sunt scrise multe cărți pe acest subiect. Dar ce înseamnă aceasta în termeni practici? Permite-mi să te întreb: cum te porți cu colegii de muncă? Cum te porți cu colegul tău mai tânăr, care este proaspăt angajat la firma voastră? Este el într-adevăr un frate pentru tine sau trăiește sub presiunea fricii de tine? Dacă este așa, atunci chiar dacă ai predica despre slujire până la Ziua Judecății, trebuie să-ți spun deschis, că nu ai înțeles slujirea. Nu l-ai înțeles pe Isus.

Isus a fost atât de simplu! El niciodată nu i-a intimidat pe oameni. El a spus: „Eu sunt un fiul al omului” – și aceasta înseamnă „un om obișnuit”. El a fost Fiul sfânt și curat al lui Dumnezeu, Care a trăit din veșniciei cu Tatăl, dar a venit și a trăit pe Pământ ca un om obișnuit. El S-a făcut asemenea fraților Săi în toate lucrurile.

Pentru ca să devenim asemenea fraților noștri, în toate lucrurile, ceva în noi trebuie să moară. Este scris despre Isus că „*S-a smerit până la moarte*”. Moartea este dovada smereniei noastre.

Bobul de grâu, care cade în pământ și moare, va aduce multă roadă. Acesta a fost unul dintre adevărurile, pe care le-am descoperit în urmă cu douăzeci și doi de

ani, când am avut acea criză de autenticitate înaintea Domnului. Am înțeles că cea mai mare lucrare, pe care o puteam eu face pentru Domnul în India, era să cad în pământ și să mor – să mor față de voința mea, față de ceea ce gândeau alții despre mine, față de ambițiile mele, față de scopurile pe care mi le-am propus, față de iubirea de bani, față de tot și în mod special față de mine însumi, astfel încât după aceea numai Isus să fie totul pentru mine și să pot privi zilnic înspre El, spunând cu sinceritate (asemenea psalmistului): *„Pe cine altul am eu în Cer afară de Tine? Și pe Pământ nu-mi găsesc plăcerea în nimeni decât în Tine”* (Psalmul 73:25).

Există momente când mă culc în patul meu și îi spun lui Dumnezeu: „Doamne, slujirea mea nu este dumnezeul meu. Tu singur ești Dumnezeu meu. Nimeni nu Îți va lua locul vreodată. Tu ești totul pentru mine. Poți să-mi iei vocea, să mă paralizezi sau să faci orice cu mine. Eu Te voi iubi și atunci din toată inima mea”. Nimeni nu poate să-mi fure bucuria, pentru că în prezența lui Dumnezeu este bucurie deplină. Numai din acest izvor pot curge râuri de apă vie prin noi.

Încă ceva în încheiere: în urmă cu mulți ani, când eram încă tânăr în credință, Domnul mi-a vorbit din *2 Samuel 24:24*, unde David spunea: *„Nu voi aduce Domnului, Dumnezeului meu, arderi de tot, cari să nu mă coste nimic”*.

Ceea ce Domnul a spus în acea zi inimii mele, a fost că El, atunci când a venit pe Pământ, a oferit ceea ce L-a costat totul. Deci eu, care aveam de gând să-L slujesc, va trebui să-L slujesc în același spirit de sacrificiu. Fiecare slujire a mea va trebui să mă coste ceva.

Cum stau lucrurile în slujirea ta pentru Domnul? A trebuit să jertfești vreodată ceva? Astăzi, în India, avem mulți lucrători creștini care câștigă de cinci până la zece ori mai mult decât ar câștiga într-o slujbă din lume.

Este acesta sacrificiu?

În urmă cu treizeci și unu de ani, când mi-am lăsat serviciul, pe care-l aveam în Marina Indiană, am luat o decizie: că nu voi folosi pentru nevoile mele nici un ban primit în plus față de venitul lunar câștigat în acea slujbă din Marină. Acea decizie m-a păzit de corupție timp de treizeci și unu de ani.

Nu trebuie să-i judecăm pe alții și nici eu nu sunt aici ca să vă judec. Pe mulți dintre voi nu vă cunosc, deci îmi este ușor să vă spun următoarele: puneți-vă întrebarea: care ar fi salariul vostru azi, dacă ați avea un serviciu în lume.

John Wesley obișnuia să le spună colaboratorilor săi: „niciodată să nu se poată spune despre voi, că v-ați îmbogățit din predicarea Evangheliei”.

Știți unde suferă cel mai mult lucrarea creștină? Chiar aici, în acest domeniu. Nu puteți sluji și lui Dumnezeu și banilor. Iată hemoragia din acea rană a cărei vindecare reprezintă prima urgență. Putem să ne pierdem vremea aici, vorbind despre orice alt subiect, care este sub soare, dar dacă nu ne ocupăm de problema iubirii banilor, toată slujirea noastră va fi compromisă.

Oamenii își schimbă domiciliul, mutându-se dintr-un loc în altul. Nu este nimic rău în asta; și Isus Și-a schimbat domiciliul din Cer pe Pământ. Dar când S-a mutat El, a făcut un pas *de sus în jos* și a făcut-o, pentru că era preocupat cu-adevărat de salvarea oamenilor de aici de pe Pământ.

Tu de ce te-ai mutat?

Din nou vă spun, că nu vă judec. Am pus doar o întrebare.

Ți-ai schimbat domiciliul, pentru că ai simțit că din noua ta locație vei putea să Îl slujești mai eficient pe Domnul în India, țara pentru care se pare că ai pe inimă o mare povară? Oare ai pe inimă o povară autentică?

Putem locui în confortul din sudul Indiei și să avem pe inimă o povară pentru satele din nordul Indiei?

Poate că voi puteți; dar eu nu văd cum aș putea să am o povară autentică în astfel de condiții.

Poți locui în Statele Unite ale Americii și să ai pe inimă o povară pentru India? Da, dar numai pe hârtie. Poți scrie pe hârtie că ai pe inimă orice cauză!

Diavolul este un mare înșelător. El ne înșeală profund și e în stare să ne înșele până la capăt! El ne face să simțim că avem pe inimă o mare povară pentru o cauză, când de fapt nu avem nimic, ci numai vorbărie goală!

Vreau să fiți sinceri cu voi înșivă.

Eu nu țin aici un discurs pregătit dinainte. Împărtășesc cu voi inima mea.

Și sper că aceasta e și inima lui Dumnezeu.

Frați și surori, eu nu vă judec. Dumnezeu mi-a spus cu ani în urmă: „Dacă îi vei judeca pe alții, te vei distruge pe tine însuși”.

Eu stau astăzi înaintea lui Dumnezeu și spun că nu judec pe nimeni. Mă judec pe mine însumi. Și mă pocăiesc. Viața mea este o pocăință zilnică, pentru că văd multe domenii din viața mea, în care nu sunt ca Isus. Mă pocăiesc și spun: „Doamne, n-am vorbit prietenos cu acea persoană. Vreau să învăț cum să vorbesc”.

Așa cum spune Iacov (*Iacov 1:26*), valoarea creștinismului unui om care nu-și poate controla limba este zero.

Vreau să țin întotdeauna acest verset înaintea ochilor mei.

Odată, Pavel a spus ceva despre colaboratorii săi: când căuta să trimită pe cineva în Filipi, el a spus că l-a putut găsi numai pe Timotei, pentru că toți ceilalți, care erau cu el atunci, „umblau după foloasele lor” (*Filipeni 2:19-21*). Observați că Pavel nu spunea aceasta despre necredincioși, ci despre unii din colaboratorii lui. A face parte din echipa lui Pavel era un lucru deosebit, pentru că Pavel era acel tip de persoană, care nu a permis nici chiar

unui colaborator ca Ioan Marcu să rămână în echipa lui, deoarece a constatat că acesta nu era destul de intransigent. Deci cu toate că din echipa lui Pavel făceau parte numai oameni selecționați, totuși Pavel simțea că majoritatea colaboratorilor lui „*umblă după foloasele lor, și nu după cele ale lui Isus Hristos*”.

Astăzi mulți predică Evanghelia și par a fi îngrijorați de soarta celor pierduți, dar, de fapt, ei caută propriul lor câștig și confort. Ei se îngrijesc de propria lor avansare în ierarhia socială.

Își promovează copiii și rudeniile, pentru ca, atunci când ei se vor retrage din activitate, aceștia să le ducă mai departe lucrarea.

Saul a vrut și el să-l promoveze pe Ionatan, dar Dumnezeu a spus: „Nu Ionatan, ci David este succesorul la împărăție”. Acest fapt l-a înfuriat pe Saul și a încercat să-l elimine pe David pentru a-l promova pe propriul său fiu.

Credeți că nu se întâmplă asemenea lucruri și în creștinătatea din zilele noastre? Se întâmplă.

Când îl slujim pe Domnul și vorbim adevărul nu vom deveni populari, însă căutând să plăcem oamenilor nu putem fi slujitori ai lui Hristos.

Vreau să Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru fiecare frate și soră – și în mod deosebit pentru aceia, care lucrează din greu în împrejurări dificile, care au făcut sacrificii, pe care noi nu le vom cunoaște decât la revenirea Domnului Isus, care nu sunt cunoscuți în cercurile creștine, ale căror nume nu sunt popularizate și care nu sunt în bătaia reflectoarelor mass-media; dar care sunt temători de Dumnezeu, sunt oameni smeriți și sacrifică mult pentru răspândirea Evangheliei lui Isus Hristos în țara noastră. Vreau să-i salut pe acești oameni și Îl slăvesc pe Dumnezeu din toată inima mea pentru astfel de slujitori. Eu sunt pe nicăieri în comparație cu oricare dintre ei. Mulți dintre acești slujitori destoinici

lucrează în bisericile și-n organizațiile noastre. Haideți să
călcăm pe urmele lor.

Cel ce are urechi de auzit, sa audă. Amin.

CAPITOLUL 2

DUMNEZEU ARE NEVOIE DE BĂRBAȚI

Dumnezeu are nevoie astăzi de bărbați, și anume de:

- *bărbați care să stea înaintea feței Lui și să-I asculte zilnic glasul;*

- *bărbați care nu au nici o dorință în inimile lor pentru oricine altcineva sau orice altceva, în afară de Dumnezeu;*

- *bărbați care sunt temători de Dumnezeu în așa măsură, încât ei urăsc orice formă a păcatului și iubesc neprihănirea și adevărul în toate căile lor;*

- *bărbați care au biruit ura și gândirea păcătoasă cu privire la sexualitate, care mai degrabă ar muri decât să păcătuiască cu gândul sau cu fapta;*

- *bărbați al căror stil de viață este luarea zilnică a crucii și străduința de a fi desăvârșiți, care își duc fără oprire „mântuirea până la capăt cu frică și cutremur”;*

- *bărbați plini de Duhul Sfânt, care au „rădăcina și temelia pusă în dragoste” în așa măsură, încât nimic nu îi poate duce într-o atitudine neiubitoare față de o altă ființă umană, oricât de mare ar fi provocarea;*

- *bărbați care „au rădăcina și temelia pusă” în smerenie în așa măsură, încât nici lauda din partea oamenilor, nici creșterea lor spirituală, nici slujirea lor însoțită de semne și minuni dumnezeiești, și nici orice altceva, nu îi va putea convinge că ei nu sunt altceva decât cei mai neînsemnați dintre toți sfinții;*

- bărbați care, prin Cuvântul lui Dumnezeu, au o înțelegere a naturii și a scopurilor Sale și care tremură la auzirea acestui Cuvânt, astfel că ei nu vor fi neascultători față de nici cea mai mică dintre porunci, și nu vor fi neglijenți în a-i învăța și pe alții aceste porunci;

- bărbați care proclamă tot planul lui Dumnezeu, demascând curvia religioasă și tradițiile omenști nebiblice;

- bărbați care au descoperirea Duhului Sfânt despre taina evlaviei, și anume despre faptul că Hristos a venit în trup și a deschis o cale nouă și vie prin răstignirea trupului omenesc;

- bărbați care sunt sârguincioși și muncitori, dar care, în același timp, răspândesc o mireasmă a bucuriei și a păcii, care știu să se joace cu copiii și să se bucure de natura creată de Dumnezeu;

- bărbați care, cu toate că nu sunt ascetici, trăiesc o viață disciplinată și nu se tem de greutate;

- bărbați care nu au nici un interes în purtarea hainelor scumpe sau în călătorii de agrement, care nu își pierd vremea în activități neproductive pentru Împărăția lui Dumnezeu și care nu-și cheltuiesc banii pe cumpărături inutile;

- bărbați care și-au răstignit pofta de a savura mâncăruri alese și care nu sunt înrobiți de muzică, de sport sau de orice altă activitate legitimă;

- bărbați care au fost disciplinați cu succes de Dumnezeu în focul suferinței, al abuzurilor, al necazurilor, al acuzațiilor false, al bolilor, al greutăților financiare și al opoziției din partea rudeniilor și a conducătorilor religioși;

- bărbați plini de milă, care pot simți împreună cu cei mai mari păcătoși și cu cei mai răi dintre credincioși, care sunt capabili să întărească nădejdea unor astfel de oameni, pentru că ei înșiși se consideră a fi cei dintâi dintre păcătoși;

- bărbați care sunt atât de puternic ancorați în siguranța iubirii Tatălui lor Ceresc, încât ei nu sunt niciodată îngrijorați de nimic, nu se tem de Satan, de oamenii răi, de situații dificile și de nimic altceva;

- bărbați care „au intrat în odihna lui Dumnezeu” și care cred în acea suveranitate, care lucrează, în toate situațiile, pentru binele lor suprem, și care, din acest motiv, sunt întotdeauna mulțumitori în orice circumstanță, pentru toți oamenii și pentru toate lucrurile;

- bărbați care își găsesc bucuria numai în Dumnezeu și care, din această cauză, sunt plini de bucuria Domnului, având biruință asupra tuturor indispozițiilor din viața lor;

- bărbați cu o credință vie, care nu își pun deloc încrederea în ei înșiși sau în capacitățile lor naturale, dar care în orice situație sunt total încrezători că Dumnezeu este Ajutorul lor, care nu lipsește niciodată în nevoi;

- bărbați care trăiesc călăuziți nu de îndemnurile rațiunii lor, ci de Duhul Sfânt;

- bărbați care au fost botezați în mod autentic de însuși Hristos, cu Duhul Sfânt și cu foc (și nu doar exaltați de vreo imitație emoțională sau doar convinși la nivelul minții de vreun argument teologic);

- bărbați care trăiesc încontinuu sub ungerea Duhului Sfânt, fiind înzestrați cu darurile supranaturale primite de la El;

- bărbați care în urma descoperirii dumnezeiești văd în Biserică Trupul lui Hristos (și nu o organizație bisericească sau o linie doctrinară) și care își dăruiesc toate energiile, toate bunurile materiale și toate darurile spirituale pentru zidirea acestei Biserici;

- bărbați care au învățat ca, prin ajutorul dat de Duhul Sfânt, să-și țină în frâu limbile și ale căror limbi sunt acum aprinse de Cuvântul Divin;

- bărbați care au abandonat totul în mâna lui Dumnezeu, care nu mai sunt atașați de bani sau de lucruri materiale și nu doresc vreun câștig de la alții;

- bărbați care sunt capabili să se încreadă în Dumnezeu în legătură cu nevoile lor pământești, care niciodată nu strecoară aluzii la nevoile lor materiale și care nici în conversații, nici în scrisori sau rapoarte, nu scot în evidență ostenele lor;

- bărbați care nu sunt încăpățânați, ci blânzi, deschiși la critica altora și dornici de a fi corectați de frații mai bătrâni și mai înțelepți;

- bărbați care nu au nici o dorință de a-i domina pe alții sau de a da sfaturi altora, deși sunt gata să sfătuiască pe alții, atunci când sunt întrebați și care nu au vreo ambiție de a fi considerați frați „mai mari” sau lideri, ci a căror singură dorință este de a fi frați în adevăratul sens al cuvântului și slujitori ai tuturor;

- bărbați cu care te poți înțelege ușor, care acceptă să fie deranjați de alții și acceptă ca alții să profite de pe urma lor;

- bărbați care nu vor face vreo distincție între milionar și cerșetor, între omul alb și cel de culoare, între intelectual și cel cu deficiențe mintale, între omul cult și cel barbar, ci îi vor trata pe toți la fel;

- bărbați care niciodată nu vor putea fi influențați de soții, copii, rudenii, prieteni sau de alți credincioși, pentru a se răci câtuși de puțin din devotamentul lor față de Hristos sau din ascultarea lor față de poruncile lui Dumnezeu;

- bărbați care nu pot fi mituiți să facă vreun compromis, prin nicio recompensă pe care le-ar putea-o oferi Satan (în bani, în creșterea prestigiului, sau în orice altceva);

- bărbați care sunt martori neînfricați ai lui Hristos, care nu se tem de conducătorii religioși și nici de cei laici;

- bărbați care nu au slăbiciunea de a dori să facă pe placul vreunui om de pe Pământ, și care, dacă e necesar, sunt gata să stea împotriva tuturor oamenilor pentru a plăcea numai lui Dumnezeu;

- bărbați pentru care slava lui Dumnezeu, voia lui Dumnezeu, și Împărăția Lui, au întotdeauna prioritate față de „urgențele” nevoilor omenești și față de propriul confort;

- bărbați care nici prin presiuni venite din exterior și nici la îndemnul propriei lor rațiuni nu pot fi determinați să facă “lucrări moarte” pentru Dumnezeu, ci a căror dorință arzătoare și satisfacție deplină este numai înfăptuirea voinței lui Dumnezeu, descoperite pentru viețile lor;

- bărbați care prin discernământul dat de Duhul Sfânt pot deosebi lucrările creștine duhovnicești de cele sufletești;

- bărbați care privesc lucrurile dintr-o perspectivă cerească și nu dintr-una pământească;

- bărbați care refuză orice onoare și titluri oferite de alți slujitori;

- bărbați care știu cum să se roage neîncetat și sunt mereu la dispoziție pentru lupta spirituală în post și rugăciune;

- bărbați care au învățat să dăruiască cu generozitate, cu bucurie, în secret și cu înțelepciune;

- bărbați care sunt dispuși să se facă „tuturor totul, pentru ca, prin orice mijloc, să aducă la mântuire” pe cât mai mulți dintre cei pierduți;

- bărbați care doresc cu ardoare să-i vadă pe alții nu numai salvați, dar și devenind ucenici ai lui Hristos, ajungând la un nivel cât mai înalt de cunoaștere a adevărului și să-i vadă ascultând de toate poruncile lui Dumnezeu;

- bărbați care doresc cu ardoare să vadă că în orice loc, mărturia despre Dumnezeu este nepătată;

- bărbați care au o pasiune arzătoare pentru a-L vedea pe Hristos glorificat în biserică;
- bărbați care în nici un fel nu „umblă după foloasele lor”;
- bărbați cu demnitate și autoritate duhovnicească;
- bărbați care, în anumite situații, vor sta SINGURI de partea lui Dumnezeu, împotriva întregii lumi;
- bărbați liberi de orice compromis, asemeni apostolilor și proorocilor din vechime.

Astăzi lucrarea lui Dumnezeu în lume are de suferit, pentru că astfel de bărbați sunt puțini la număr. Hotărăște din toată inima ta ca, în mijlocul unui neam viclean și preacurvar și a unei creștinătăți compromise, să fii tu un astfel de bărbat care se pune la dispoziția lui Dumnezeu. Dacă dorești sincer, din momentul în care în tine nu mai există parțialitate față de Dumnezeu, vei putea fi și tu unul dintre ei. Este posibil pentru tine să fii un astfel de om, pentru că Dumnezeu cere devotament și ascultare numai în domeniul conștient al vieții cuiva. Chiar dacă domeniul conștient al vieții tale este încă restrâns, acest domeniu va crește continuu pe măsură ce umbli în lumină și te străduiești să ajungi desăvârșit. Deci nu există nici o scuză pentru a nu avea caracteristicile unui astfel de bărbat.

Datorită faptului că nimic bun nu locuiește în firea pământească, noi trebuie să căutam harul lui Dumnezeu pentru a putea avea aceste virtuți, enumerate mai sus. Deci, cere-I zilnic lui Dumnezeu, cu stăruință, să îți dea har pentru a fi un astfel de bărbat, în aceste ultime zile ale veacului.

CAPITOLUL 3

CÂTEVA ADEVĂRURI IMPORTANTE PE CARE LE-AM ÎNVĂȚAT

În cei 40 de ani în care am fost un creștin născut din nou, am învățat câteva adevăruri importante care m-au încurajat și care au dat direcție și scop vieții mele. În cele ce urmează vi le împărtășesc, în speranța că ele vor fi, de asemenea, o încurajare și pentru voi.

1. Dumnezeu ne iubește așa cum L-a iubit pe Isus *„I-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17:23)*

Acesta e cel mai mare adevăr dintre toate câte am descoperit în Biblie. El m-a transformat dintr-un credincios nesigur și depresiv într-unul care întotdeauna are siguranță deplină în Dumnezeu și care întotdeauna e plin de bucuria Domnului.

Sunt multe versete în Biblie care ne spun că Dumnezeu ne iubește, dar numai acesta singur ne dezvăluie proporțiile acestei iubiri, și anume că Dumnezeu ne iubește LA FEL CUM L-A IUBIT PE ISUS.

Din moment ce nu există părtinire în iubirea pe care Tatăl nostru Cereșc o are față de oricare din copiii Săi, El va fi cu siguranță bucuros să facă pentru noi, copiii Lui, orice din ceea ce a făcut pentru Fiul Său întâi-născut, Isus. Ne va ajuta așa cum L-a ajutat pe Isus. Se va îngriji de noi în măsura în care S-a îngrijit de Isus. Va fi la fel de interesat în planificarea detaliată a vieții noastre

cotidiene, cât a fost de interesat în cazul vieții lui Isus. Niciodată nu ni se poate întâmpla ceva care să-L ia prin surprindere pe Dumnezeu. El are un plan pregătit pentru orice eventualitate. Deci, nu mai trebuie să fim nesiguri. Scopul trimiterii noastre pe Pământ este la fel de bine definit ca scopul trimiterii lui Isus.

Toate aceste realități sunt adevărate și în cazul tău, dar lucrează pentru tine numai dacă le crezi.

Nimic nu lucrează în favoarea celui care nu crede Cuvântul lui Dumnezeu.

2. Dumnezeu își găsește plăcerea în oamenii sinceri

„Dacă umblăm în lumină, după cum El Însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții” (1 Ioan 1:7)

A umbla în lumină înseamnă, în primul rând, să nu ascundem nimic de Dumnezeu. Îi spunem totul, exact așa cum este. Sunt convins că primul pas spre Dumnezeu este *sinceritatea*. Dumnezeu nu-i poate suferi pe cei care nu sunt cinstiți cu El. Isus a vorbit mai mult împotriva celor care se dădeau drept alții, decât împotriva oricărei alte categorii de oameni păcătoși.

Înainte ca Dumnezeu să ne ceară un comportament exterior desăvârșit, El ne cere să fim sinceri. Aceasta este linia de start a adevăratei sfințenii și din acest izvor decurg toate celelalte. Dacă este vreo atitudine cu-adevărat ușor de adoptat pentru oricare dintre noi, aceasta este sinceritatea. Deci, fii prompt în mărturisirea păcatului tău înaintea lui Dumnezeu. Nu da nume „decente” gândurilor păcătoase care-ți vin în minte. Nu spune că: „Eu doar am admirat frumusețea creației lui Dumnezeu” când tu, de fapt, te-ai pângărit în imaginația ta cu un gând de preacurvie. Nu spune că mânia care te-a

cuprins, a fost o „indignare sfântă”. Dacă ești necinstit, nu vei avea niciodată biruință asupra păcatului.

Nu numi niciodată păcatul „o greșeală din neatenție”, pentru că sângele lui Isus nu a fost dat pentru a **scuza** neatențiile tale, ci pentru a te **curăța** complet de *păcate*! El nu curăță oameni nesinceri.

Există speranță numai pentru oamenii sinceri: *„Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește...”* (Proverbe 28:13).

De ce a spus Isus că exista mai multă speranță ca prostituatele și hoții să intre în Împărăția lui Dumnezeu decât liderii religioși (Matei 21:31)? Pentru că prostituatele și hoții nu aveau pretenția de a fi considerați sfinți.

Mulți tineri se îndepărtează de biserici din cauză că membri bisericilor le dau impresia, că ei înșiși nu au nici o luptă cu păcatul. Acei tineri gândesc astfel: „Adunarea aceea de sfinți nu ar putea înțelege vreodată problemele noastre!”. Dacă aceasta e situația la noi, atunci să știți că nu suntem ca acel Hristos care îi atrăgea la Sine pe păcătoși.

3. Dumnezeu își găsește plăcerea în cel care dă cu bucurie

„Pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu”
(2 Corinteni 9:7)

Iată de ce dă Dumnezeu omului libertate totală atât înainte și după convertire, cât și înainte și după umplerea cu Duhul Sfânt.

Dacă suntem ca Dumnezeu, nici noi nu vom căuta să îi controlăm pe alții sau să facem presiune asupra lor. Le vom da libertatea să fie diferiți de noi, să vadă altfel lucrurile decât noi și să crească spiritual în ritmul, în care ei înșiși sunt călăuziți de Dumnezeu.

Constrângerile de orice fel sunt de la diavol.

Duhul Sfânt îi *umple* pe oameni, în timp ce demonii doresc să îi *posede*. Diferența este aceasta: când Duhul Sfânt umple pe cineva, El totuși oferă acelei persoane libertatea să acționeze, îndemnat de voința lui. Când demonii îi posedă, însă, pe oameni, îi privează de libertate și îi controlează. Rosta umplerii cu Duhul Sfânt se concretizează și în autocontrol (vezi *Galateni 5:22,23*). Posedarea demonică însă duce la pierderea autocontrolului.

Trebuie să ne amintim întotdeauna că orice lucrare pentru Dumnezeu care NU este făcută cu dragă inimă, cu bucurie, în libertate, deci într-un mod voluntar, este o lucrare moartă. Orice lucrare făcută pentru Dumnezeu în schimbul unei recompense sau al unui salariu, este tot o lucrare moartă. Orice ban dat lui Dumnezeu sub presiunea celor din jur, nu are nici o valoare în ceea ce Îl privește pe Dumnezeu!

Dumnezeu prețuiește incomparabil mai mult puținul care Îi este dat cu dragă inimă, decât o mare dărnicie făcută din constrângere, sau făcută numai pentru a ușura conștiința cuiva.

4. Sfințenia vine prin ațintirea privirii la Isus

„Să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus” (Evrei 12:1,2)

Secretul evlaviei se găsește în *Persoana* lui Hristos care a venit în trupul nostru uman, (*așa cum ne este relevat foarte clar în pasajul din 1 Timotei 3:16*), și **nu** în *doctrina* venirii lui Hristos în trupul nostru uman. Prin Însăși Persoana Lui devenim sfinți, și nu printr-o analiză doctrinară a trupului Său uman.

Străduințele depuse pentru sfințirea cuiva prin eforturi proprii, oricât ar fi ele de mari, nu vor reuși niciodată să transforme o inimă păcătoasă într-una sfântă. Pentru aceasta Dumnezeu Însuși trebuie să facă o lucrare în noi.

Sfințenia (viața veșnică) este darul lui Dumnezeu și nu poate fi câștigată vreodată prin fapte (*Romani 6:23*). Biblia stabilește principiul că numai Dumnezeu ne poate sfinți (face sfinți) pe deplin; acest adevăr reiese atât de clar din *1 Tesaloniceni 5:23*, încât niciunul din noi nu-l putem răstălmăci. Totuși o mulțime de credincioși se zbat să devină sfinți prin propriile eforturi de autolepădare, însă în loc să fie sfinți ei devin farisei.

„*Sfințenia pe care o dă adevărul*” (*Efesenii 4:24*) și care *nu este o iluzie*, se dobândește prin credința în Isus, cu alte cuvinte prin „*ațintirea privirii la Isus*”.

Continuând să privim numai la o doctrină, vom deveni farisei. Cu cât doctrina noastră e mai pură, cu atât devenim farisei mai mari.

Cei mai mari farisei pe care i-am întâlnit pe Pământ au fost dintre aceia care au predicat cele mai înalte standarde ale sfințeniei obținute prin propriile eforturi. Trebuie să avem grijă să nu ajungem și noi ca unul dintre ei!

Ce înseamnă ațintirea privirii la Isus, ne este explicat foarte clar în *Evrei 12:2*. În primul rând, trebuie să privim la El ca la Unul care a trăit pe Pământ, „Și-a luat crucea” în fiecare zi, și „*în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat*” (*Evrei 4:15*). Isus este Înaintemergătorul nostru (*Evrei 6:20*), pe urmele Căruia trebuie să pășim. Apoi, în al doilea rând, trebuie să-L vedem ca pe Unul care este acum „*la dreapta Tatălui*”, mijlocind pentru noi, fiind gata să ne ajute în orice încercare sau ispită.

5. Trebuie să fim umpluți de Duhul Sfânt în mod continuu

Din traducerea literală a pasajului „*Fiți plini de Duh*” (*Efesenii 5:18*) reiese că trebuie să fim umpluți în mod continuu de Duhul Sfânt.

Este imposibil să trăim viața creștină așa cum o vrea Dumnezeu, dacă nu suntem umpluți în mod continuu cu Duhul Sfânt. Este imposibil să-L slujim așa cum trebuie pe Dumnezeu, fără să fim unși de Duhul și fără să primim darurile Lui supranaturale. Isus Însuși a avut nevoie să fie uns.

Duhul Sfânt a venit pentru ca noi să devenim asemenea lui Isus, atât în trăirea personală, cât și în slujirea noastră (*vezi 2 Corinteni 3:18*). Dumnezeu ne umple cu Duhul Sfânt pentru a ne transforma în asemănarea lui Isus în caracterul nostru și pentru a ne echipa la o slujire asemănătoare cu slujirea lui Isus. Noi nu avem *aceeași sarcină* de îndeplinit, pe care a avut-o de îndeplinit Isus, deci nu vom putea face *exact* ceea ce a făcut Isus în slujirea Lui, dar putem fi *tot atât de complet echipați* pentru slujirea lui Dumnezeu, precum era Însuși Isus, și aceasta pentru a putea îndeplini PROPRIA NOASTRĂ sarcină.

Pentru ca râuri de apă vie să curgă prin noi, tot ceea ce se așteaptă din partea noastră sunt setea și credința corespunzătoare (*Ioan 7:37-39*).

Trebuie să ne dorim cu ardoare darurile Duhului Sfânt, dacă vrem ca ele să opereze în viețile noastre (*1 Corinteni 14:1*). Altfel nu le vom avea niciodată.

O biserică fără darurile Duhului Sfânt, este ca un om care s-ar putea să fie viu, dar este surd, orb, mut și olog, deci ineficient.

6. Calea crucii este calea vieții

„Dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El” (2 Timotei 2:11)

Nu există nici o altă modalitate în care s-ar putea manifesta viața lui Isus în trupul nostru, decât prin acceptarea morții față de sine - în toate situațiile, pe care ni le pregătește și ni le potrivește Dumnezeu (2 Corinteni 4:10,11).

Dacă vrem să biruim păcatul, atunci trebuie să ne socotim *„morți față de păcat”* în toate situațiile (Romani 6:11). Dacă vrem să trăim, trebuie ca *„prin Duhul să facem să moară faptele trupului”* (Romani 8:13). În viața noastră cotidiană, Duhul Sfânt ne va conduce mereu la cruce.

Suntem trimiși de Dumnezeu în situații, în care suntem *„dați morții toată ziua”* (Romani 8:36) și *„dați la moarte din pricina lui Isus”* (2 Corinteni 4:11). În asemenea situații trebuie să acceptăm *„omorârea Domnului Isus”* (2 Corinteni 4:10) pentru ca viața lui Isus să se poată manifesta prin noi.

7. Părerile oamenilor sunt bune de aruncat la coș

„Nu vă mai încredeți dar în om, în ale cărui nări nu este decât suflare: căci ce preț are el?” (Isaia 2:22)

Când suflarea părăsește nările unui om, el nu este cu nimic mai deosebit decât țărâna, pe care o călcăm în picioare. Atunci să prețuim părerea omului?

Dacă nu suntem convinși de faptul că părerile TUTUROR oamenilor puse la un loc nu valorează mai mult decât gunoaiile pe care le aruncăm la coș, atunci nu Îl vom putea sluji eficient pe Domnul. Când căutăm să plăcem chiar și unui singur om, nu putem fi slujitori ai lui Hristos (Galateni 1:10).

Părerea fiecărui om este lipsită de valoare în comparație cu părerea lui Dumnezeu. Cel care s-a convins de acest lucru, va căuta după aceea numai aprobarea lui Dumnezeu pentru viața și slujirea lui. El nu va căuta niciodată să impresioneze oamenii sau să se justifice înaintea lor.

8. Dumnezeu disprețuiește tot ce este mare în ochii lumii

„Ce este înălțat între oameni, este o urâciune înaintea lui Dumnezeu” (Luca 16:15)

De fapt lucrurile care sunt considerate mari în ochii lumii nu numai că nu au nici o valoare în ochii lui Dumnezeu, dar sunt deosebit de respingătoare pentru El. Deci, conștientizând faptul că tot ce este înălțat înaintea lumii stârnește repulsia lui Dumnezeu, trebuie ca toate acestea să stârnească și repulsia noastră.

Banul, fiind prețuit de toți oamenii, este ceva înălțat pe Pământ. Dar Dumnezeu spune că aceia care iubesc banii și doresc să se îmbogățească vor suferi, mai devreme sau mai târziu, următoarele opt consecințe (1 Timotei 6:9-10):

- (a) vor cădea în ispită,
- (b) vor cădea într-o capcană,
- (c) vor cădea pradă unor dorințe nebunești,
- (d) vor cădea pradă unor dorințe distrugătoare,
- (e) se vor prăbuși în ruină,
- (f) vor cădea în nenorocire,
- (g) se vor rătăci de la credință și
- (h) se vor străpunge singuri cu o mulțime de chinuri.

Am văzut cum credincioșilor de pretutindeni li se întâmplă aceste lucruri.

Una dintre principalele cauze ale faptului că în țara noastră, în aceste zile, mai niciodată nu se poate auzi

vreun cuvânt profetic de la Domnul, este că majoritatea predicatorilor sunt iubitori de bani. Isus a spus că adevăratele bogății (cum este și cuvântul profetic), nu vor fi date de Dumnezeu acelor care au fost necredincioși în privința banilor (*Luca 16:11*). De aceea auzim așa de multe predici și mărturii plictisitoare la bisericile și la conferințele noastre.

9. Nimeni nu ne poate face rău, în afară de noi înșine

„Și cine vă va face rău, dacă sunteți plini de râvnă pentru bine?” (1 Petru 3:13)

Dumnezeu este atât de puternic, încât El face ca TOATE LUCRURILE să lucreze împreună spre binele celor ce-L iubesc și care sunt chemați după planul Său, adică spre binele acelor care nu au vreo ambiție pământească, în afara voii Lui, pentru viețile lor (*Romani 8:28*). Cel ce are ambiții egoiste nu-și poate revendica această promisiune, dar dacă acceptăm voia lui Dumnezeu în totalitate ne putem baza pe această promisiune, în fiecare clipă a vieții trăite pe acest Pământ. Nimic nu ne poate face rău.

Tot ce ne fac alții – bine sau rău, în mod accidental sau deliberat – va trece prin filtrul specificat în *Romani 8:28*, astfel încât va răzbate până la noi numai ceea ce lucrează cu-adevărat înspre binele nostru, transformându-ne de fiecare dată mai mult în asemănarea lui Hristos (*Romani 8:29*). Această transformare este acel bine plănuț de Dumnezeu pentru noi. Pentru aceia care îndeplinesc condițiile enumerate în acest verset, acest filtru funcționează perfect, chiar de fiecare dată.

În plus, *1 Petru 3:13* ne spune că nimeni nu ne poate face rău, dacă suntem „plini de râvnă pentru bine”. Din păcate acest verset nu este la fel de bine cunoscut ca

cel din *Romani* 8:28, de aceea trebuie să-l facem cunoscut acum. Însă, vă rog să țineți cont că și această promisiune este aplicabilă numai în cazul celor care sunt plini de râvnă în a-și ține inima plină de bunătate față de toți oamenii. Îi va fi imposibil oricărui demon sau om să facă rău unui astfel de credincios.

Deci, ori de câte ori vreun creștin se plânge că alții i-au făcut rău, el admite în mod indirect faptul că el nu îl iubește pe Dumnezeu, nu a fost chemat după planul lui Dumnezeu și nu a fost plin de râvnă pentru bine. Altfel, orice i-ar fi făcut alții ar fi lucrat înspre binele lui, și atunci nu ar fi avut nici o plângere.

Oricât ar părea de ciudat, singurul care poate să îți facă rău ești tu însuși, prin necredința ta și prin atitudinea ta greșită față de alții.

Eu am acum aproape 60 de ani și vă pot spune sincer, că nimeni nu a reușit vreodată să-mi facă rău în toată viața mea. Au încercat mulți, dar TOT ceea ce au făcut ei a lucrat pentru binele meu cel mai înalt și pentru binele slujirii mele. Deci, pot să-L slăvesc pe Dumnezeu și pentru acei oameni. Cei care mi s-au opus au fost deseori așa-zisi „credincioși” care nu au înțeles căile lui Dumnezeu. Vă spun mărturia mea numai pentru a vă încuraja să credeți că aceasta poate fi și mărturia voastră, încontinuu.

10. Dumnezeu are un plan desăvârșit pentru viețile noastre

„Căci noi suntem lucrarea Lui, și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe cari le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele” (Efeseni 2:10)

Cu mult timp în urmă, când Dumnezeu ne-a ales în Hristos, El a plănuit și ce vom face cu viețile noastre, trăite pe Pământ. Acum, datoria noastră este să aflăm

acel plan, zi de zi, și să-l urmăm. Noi nu vom putea face niciodată un plan mai bun decât cel făcut de Dumnezeu.

Noi nu trebuie să imităm ceea ce fac alții, pentru că planul lui Dumnezeu este diferit pentru fiecare dintre copiii Lui. De exemplu, planul lui Dumnezeu pentru Iosif a fost ca el să *locuiască* în palatul din Egipt și să trăiască în mare confort în ultimii optzeci de ani ai vieții lui. Pe de altă parte, planul lui Dumnezeu pentru Moise a fost ca el să *părăsească* palatul din Egipt și să trăiască în mare disconfort, în pustiu, în ultimii optzeci de ani ai vieții lui. Dacă Moise ar fi urmat exemplul lui Iosif, prin urmărirea confortului și a unui trai liniștit, ar fi ratat voia lui Dumnezeu pentru viața lui.

Exact în același fel este și astăzi: s-ar putea ca Dumnezeu să vrea ca un frate să trăiască toată viața lui în confortul din Statele Unite ale Americii, iar altul să trudească din greu toată viața lui în arșița și-n praful din India de Nord. Fiecare trebuie să fie convins de planul lui Dumnezeu pentru propria lui viață, în loc să-și compare soarta cu soarta celui alt frate și să fie invidios și critic față de el.

Știu că Dumnezeu m-a chemat să-L slujesc în India. Dar niciodată n-am pretins că oricine altcineva ar mai trebui să aibă chemarea mea.

Însă nu vom fi niciodată în stare să găsim voia lui Dumnezeu, dacă ne căutăm propria cinste, sau dacă iubim banii sau confortul sau aprobarea oamenilor.

11. Secretul pentru a fi puternic este cunoașterea îndeaproape a lui Dumnezeu

„Dar aceia din popor, care vor cunoaște pe Dumnezeul lor, vor rămâne tari” (Daniel 11:32)

Astăzi, Dumnezeu nu vrea ca noi să-L cunoaștem indirect, prin intermediul altora. El invită chiar și pe credinciosul cel mai tânăr să Îl cunoască în mod personal

(*Evrei 8:11*). Isus a definit viața veșnică ca fiind cunoașterea personală lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos (*Ioan 17:3*). Aceasta a fost cea mai mare pasiune din viața lui Pavel și trebuie să fie și pasiunea noastră cea mai mare (*Filipeni 3:10*).

Cel care dorește să-L cunoască îndeaproape pe Dumnezeu, va trebui ca întotdeauna să Îi dea ascultare. Isus a spus că singurul mod prin care omul se poate menține viu spiritual este prin ascultarea de FIECARE Cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu (*Matei 4:4*). El a mai spus că a sta la picioarele Lui și a-L asculta pe El este cel mai important lucru în viața creștină (*Luca 10:42*).

Trebuie neapărat să ne dezvoltăm deprinderea pe care a avut-o Isus, de a Se consulta zilnic cu Tatăl, începând de dimineața devreme (*Isaia 50:4*), și continuând toată ziua; iar apoi de a fi într-o atitudine de ascultare și în timpul orelor nopții, când dormim – astfel încât atunci când ne trezim din somn noaptea să putem spune: „*Vorbește Doamne, robul Tău ascultă*” (*1 Samuel 3:10*).

Cunoașterea lui Dumnezeu ne va face biruitori în toate situațiile, pentru că Dumnezeu are o soluție pentru fiecare problemă cu care ne confruntăm și dacă Îi dăm ascultare, El ne va spune de fiecare dată care este soluția.

12. Noul Legământ este cu mult superior Vechiului Legământ

„*Legământul al cărui mijlocitor este El [Isus], este mai bun...*” (*Evrei 8:6*)

Mulți creștini nu știu că este o diferență fundamentală între Vechiul Legământ și Noul Legământ (*Evrei 8:8-12*). Măsura în care Noul Legământ este superior Vechiului Legământ este dată de măsura în care Isus Îi este superior lui Moise (*2 Corinteni 3 și Evrei 3*).

În timp ce Vechiul Legământ a putut curăța (sfinți) numai viața exterioară a unei persoane prin frica de judecată și prin promisiunea răsplătirii, Noul Legământ ne schimbă din interior, nu prin amenințări și promisiuni, ci prin Duhul Sfânt care ne transmite natura lui Hristos – o natură care este complet pură și iubitoare.

Există o diferență enorm de mare între un porc ținut curat prin reținerea lanțurilor cu care este legat (frica pedepsei sub Lege) și o pisică, care se ține singură curată din cauză că aceasta e natura ei interioară. Acest exemplu ilustrează diferența dintre cele două Legăminte.

13. Suntem chemați să fim respinși și persecutați de oameni

„Toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus, vor fi prigoniți” (2 Timotei 3:12)

Isus le-a spus ucenicilor Săi că în lume vor avea necazuri (*Ioan 16:33*); iar când S-a rugat Tatălui a spus că nu Îi cere să-i ia pe ucenici din lume (*Ioan 17:15*). Apostolii i-au învățat pe credincioși că pot intra în Împărăția lui Dumnezeu numai prin multe necazuri (*Fapte 14:23*).

Isus a spus că dacă oamenii l-au numit „Beelzebul” pe Stăpânul casei, atunci membrii casei Lui vor fi numiți cu nume și mai rele (*Matei 10:25*). Astfel putem ști că suntem membrii credincioși ai casei Lui. Unele dintre acele nume care mi-au fost date de alți „credincioși”, au fost: „diavol”, „fiul diavolului”, „duh rău”, „Antihrist”, „înșelător”, „terorist”, „criminal” și „Diotref”. A fost o mare onoare pentru mine ca prin aceste etichetări să fiu identificat ca un membru al casei lui Isus. Toți cei care Îl slujesc pe Domnul cu credincioșie vor avea parte de așa ceva.

Isus a mai spus că un prooroc adevărat nu va fi prețuit „între rudele lui” (*Marcu 6:4*). Isus Însuși nu a

fost acceptat de membrii familiei Lui. Fiecare prooroc adevărat al lui Dumnezeu va fi respins și disprețuit de propriile lui rudenii, lucru adevărat chiar și astăzi. În mod similar, un apostol adevărat va fi tratat „*ca gunoiul lumii acesteia, ca lepădătura tuturor*” (1 Corinteni 4:13). Celor mai mari slujitori ai lui Dumnezeu le-a fost destinată întotdeauna o soartă a suferinței și a respingerii.

Cei mai mulți credincioși au acceptat învățătura foarte larg răspândită, că Biserica va fi răpită înainte de „necazul cel mare”, deoarece această învățătură oferă confort firii pământești. Dar Isus a spus foarte clar în *Matei 24:29-31* că El se va întoarce să-i ia pe aleșii Săi numai DUPĂ necazul cel mare. NU EXISTĂ NICI UN SINGUR VERSET ÎN TOT NOUL TESTAMENT CARE NE ÎNVĂȚĂ CĂ BISERICA VA SCĂPA DE NECAZUL CEL MARE, PRIN FAPTUL CĂ VA FI RĂPITĂ DIN ACEST NECAZ. Această doctrină a fost inventată de oameni pe la mijlocul secolului al nouăsprezecelea, în Anglia.

Acum noi trebuie să pregătim biserica din țara noastră pentru persecuție.

14. Trebuie să-i primim pe toți cei pe care îi primește Dumnezeu

„Acum dar Dumnezeu a pus măduarele în trup, pe fiecare așa cum a voit El; pentru ca să nu fie nici o dezbinare în trup” (1 Corinteni 12:18,25)

Dumnezeu a ridicat diferiți oameni în diferite vremuri și-n diferite zone geografice, pentru a-Și restabili o mărturie nepătată. Dar de fiecare dată, după ce au murit acei oameni ai lui Dumnezeu, cei care au venit după ei și-au făcut propriile grupări cultice și exclusiviste.

Însă Trupul lui Hristos este mai cuprinzător decât orice grupare; nu avem voie să uităm niciodată acest

lucru. Astăzi Mireasa lui Hristos se găsește în foarte multe grupări.

Așa că trebuie neapărat să căutăm părtășia cu toți cei pe care Dumnezeu i-a acceptat, chiar dacă nu putem lucra împreună cu mulți dintre ei din cauza diferențelor de interpretare a Cuvântului lui Dumnezeu.

15. Trebuie să tratăm orice ființă umană cu demnitate

„Cu ea [limba] blestemăm pe oameni, care sunt făcuți după asemănarea lui Dumnezeu (...) Nu trebuie să fie așa, frații mei!” (Iacov 3:9,10)

Orice cuvânt sau acțiune care înjosește o ființă umană nu este niciodată de la Dumnezeu. Este întotdeauna de la Satan, care mereu caută să-i înjosească și să-i degradeze moral pe oameni.

Ni se poruncește să vorbim tuturor oamenilor „cu blândețe și cu respect” (1 Petru 3:15) – fie că este vorba de soția sau de copiii noștri, fie de tineri, de cerșetori sau de dușmani. Trebuie neapărat ca toți oamenii să fie tratați cu demnitate. De exemplu, când slujim cu dărnicie pe un frate mai sărac, trebuie să o facem în așa fel încât să nu îl privăm de demnitatea lui ca ființă umană. Trebuie să fim *fratele* și nu *binefăcătorul* lui.

16. În afară de Dumnezeu să nu destăinuim nimănui nevoile noastre financiare

*„Și Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Hristos”
(Filipeni 4:19)*

În legătură cu toate nevoile lor financiare, slujitorii creștini cu normă întreagă trebuie să-și pună încrederea în Dumnezeu și să se destăinuiască numai Lui în legătură cu acele nevoi. Atunci Dumnezeu îi va îndemna copiii Lui

să-i susțină. Ei nu trebuie să trăiască așa cum trăiesc mulți în zilele noastre care spun că „trăiesc prin credință”, dar strecoară aluzii cu privire la nevoile lor.

„Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia să trăiască din Evanghelie” (1 Corinteni 9:14). Înseamnă că aceluia care Îl slujesc pe Domnul cu normă întreagă le este permis să primească daruri de la alți credincioși, dar ei niciodată nu trebuie să primească vreun salariu. Este o foarte mare diferență între dărnicie și un salariu. Dărnicia nu vine pe baza formulării vreunei cereri, în timp ce un salariu poate fi cerut și renegociat la cerere. Iată motivul pentru care cele mai multe biserici și instituții creștine din zilele noastre sunt într-o stare decăzută.

Chiar dacă respectăm acest principiu, încă trebuie să avem mare grijă și la următorul aspect: niciodată dărnicia provenită de la cineva care este mai sărac decât noi, să nu fie folosită pentru nevoile noastre personale sau pentru cele ale familiei noastre, ci să fie dată cuiva care se află într-o nevoie și mai mare sau să fie dată pentru lucrarea Domnului.

Iată „*Zece Principii*” despre bani, de care slujitorii ar trebui să țină seama:

1. *Niciodată* nu destăinuie nevoile tale financiare altei persoane decât lui Dumnezeu (*Filipeni 4:19*).

2. *Niciodată* nu accepta bani de la necredincioși (*3 Ioan 7*).

3. *Niciodată* nu te aștepta la vreo dărnicie din partea cuiva (*Psalmi 62:5*).

4. *Niciodată* nu permite cuiva să te controleze sau să-ți influențeze slujirea prin faptul că-ți dă bani.

5. *Niciodată* să nu accepți bani de la aceia care nu primesc slujirea ta.

6. *Niciodată* să nu accepți bani pentru nevoile tale personale sau pentru cele ale familiei tale de la cineva care este mai sărac decât tine.

7. *Niciodată* să nu fi dependent de vreun om, din punct de vedere financiar.

8. *Niciodată* nu folosi banii lui Dumnezeu într-un mod care ar face pe alții să te suspecteze de folosirea greșită a acelor bani (2 Corinteni 8:20,21).

9. *Niciodată* nu fi exaltat când primești bani.

10. *Niciodată* nu fi deprimat când pierzi bani.

Concluzie

Sper ca aceste adevăruri nu numai să vă încurajeze, dar să vă și elibereze. Dacă luați în serios umblarea voastră cu Domnul și slujirea voastră, ar trebui să luați în serios toate aceste adevăruri în viața voastră de zi cu zi.

Titlul din limba engleză: **Principles of Serving God**
www.cfcindia.com

Traducere din limba engleză: *Vlad Sabău și
Nicolae Tulici*

Corectare ortografică: *Emil Caraman*
Tehnoredactare computerizată: *Adrian Rus*

*Drept de autor – **Zac Poonen** (1999)
16 DaCosta Square,
Bangalore – 56008. India.
www.cfcindia.com*

*Această carte este sub incidența dreptului de autor
pentru a preveni abuzurile. Este interzisă retipărirea
sau traducerea acestei cărți fără permisiunea scrisă a
autorului.*

*Pentru mai multe informații sau comenzi privind ediția
în limba română, vă rugăm să contactați editura:*

SC ALFA SOFTWARE SA Zalău
450098 - Zalău, Str. Simion Bărnuțiu, Nr. 1,
Bl. A27, Parter
Telefon: +40-260-662.112 sau +40-260-612.777
E-mail: mail@harulzalau.ro
Web: www.harulzalau.ro

Cărțile publicate în limba engleză de către Zac Poonen se pot consulta pe pagina de web: www.cfcindia.com, iar pe pagina: www.harulzalau.ro, cele care au fost traduse în limba română, respectiv:

- **Principiile slujirii**
- **Secretele biruinței**
- **Frumusețe în loc de cenușă**
- **Scopul eșecului**
- **Trăind cum a trăit ISUS**
- **Vin nou în burdufuri noi**
- **Femeie de ce plângi?** (*Annie Zac Poonen*)

Sunt în curs de apariție:

- **Cunoaște-ți inamicul**
- **Un singur trup în Cristos**
- **Predici ocazionale – vol. 1**
- **Apocalipsa verset cu verset**